

En «Vaarnat»

Vaarnatten stille og sval
favner den slumrende Dal.
Elvene nynne de lange
dæmpede, dyssende Sange.
Alfer sukke
for de smukke
Lilier: «O, tager os tilfangel!»

Fjeldtoppens sølvblege Skjær
viser at Maanen er nær;
over de samlede Graner
Skyerne svæve som Svaner.
Snart vil blide
Straaler glide
over al den Herlighed, du aner.

Luk dog ei Øiet inat,
vaag med Erindringens Skat!
Her, mens du sidder alene,
aabner sig Mindernes Scene,
her vil fromme
Skygger komme
vinkende blandt maanelyse Grene.

Hør hvor de hviske dig ømt
Alt hvad din Længsel har drømt,
see hvor de bringe tilbage
Gjenskin af fagrere Dage!
Lad det tindre;
det vil lindre
Smerten i dit Savn og i din Klage.